

Единъ животъ.

(Край).

5 Край на мжитѣ.

Бѣше единъ отъ студенитѣ февруарски дни. Студентъ вѣтрѣ духаше съ дъждъ. Лина бѣ въ фабриката. Отъ нѣколко дни тя се чувствуваше много злѣ. Нѣщо въ гърдитѣ я задушваше и тя дишаше тежко, тежко. Когато свирката на фабриката писна, тя глухо изпѣшка, седна и дълго почива. Слѣдъ това тя стана и затича къмъ кѣщи. Тя бѣше така изморена, че когато стигна въ кѣщи едва успѣ да прѣгърне Колю. Изведнажъ отъ устата ѝ блѣвна кръвь. По блѣднитѣ ѝ устни закапаха кървави капки, които течеха бавно, бавно като сълзи на човѣкъ, що мжка тежка го мори.

Кръвьта се увеличи, тя зашуртѣ и Лина падна безчувствена на земята.

Малкия Колю дълго чака за хлѣбъ.

Когато видѣ, че майка му все още лежи безъ да ѝ дохожда на умъ да му даде хлѣбъ, той започна да ѝ дърпа: — „Мамо, дай ми хлѣбъ!“

Майка му не чуваше. Той се приближи до нея, започна да ѝ милва по лицето и тихичко пакъ заговори: — „Мамичко, гладенъ съмъ! Дай ми хлѣбъ!“

Той дълго се моли и отъ умора мушна главницата си до нея и заспа.

Вѣтрѣтъ все духаше съ бѣсна сила. Дъждѣтъ удряше въ стѣклата. Въ стаята бѣше студено.

Изведнажъ Колю трепна, събуди се и задърпа майка си.